

Желѣзното сандѣче.

Въ единъ градъ живѣеше много богатъ човѣкъ. Той имаше трима синове. Когато стигна до дълбока старостъ, той раздѣли богатството си на равни части и го даде на тримата си синове.

Башата не остави нищо за себе си. Той живѣеше по редъ при синоветѣ си. Заради него на трапезата се слагаха богати ястия и рѣдки вина. Но скоро това често гостуване дотегна на децата му. Тѣ престанаха да се грижатъ за него. Стариятъ баща ядѣше вече при слугитѣ, дрехитѣ му се скъсха и той заприлича на просекъ.

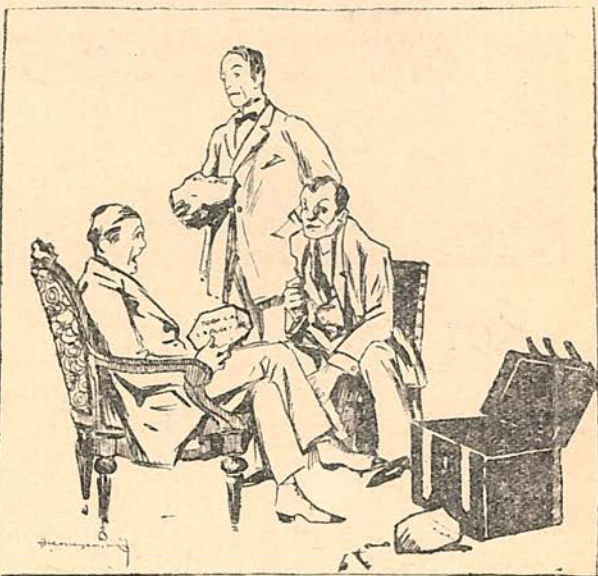
Мъчно бѣ на стареца отъ такова отнасяне. Той намѣри едно желѣзно сандѣче, затвори го съ три ключа, окачи единъ отъ ключоветѣ на врата си и отиде при най-голѣмия си синъ.

Синътъ забеляза ключа и попита баща си:

—Какъвъ е този ключъ?

Бащаму пошепна тихичко:

— Единъ старъ приятель, комуто бѣхъ заелъ преди много години пари, сега ми ги върна. Тѣ сж въ едножелѣзно сандѣче. Въ него има доста злато и скъпоценни камъни.

Синътъ, като чу това, съвсемъ се промѣни. Поръча да направятъ на баща му нови дрехи, турна го на почетно мѣсто и сложи на трапезата предъ него най-хубави ястия и вина.